ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

ΗΜΕΡΑ τὸ πρωΐ δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀνθρώπου, πολὺ παράξενου... ἑνὸς ἐφευρέτου! Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐφευρέτας; Ἐγὼ τρελλαίνομαι καὶ ὅταν ἀκόμα δὲν εὑρίσκουν τίποτα, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει σχεδὸν πάντα μ' ὅλους τοὺς ἐφευρέτας...

Μ' ἀρέσει ἡ προσήλωσίς των σὲ μιὰ ὡρισμένη ἰδέα, ἡ φωτιὰ ποὺ λάμπει στὰ μάτια τους, ἡ ἀκαταστασία τῆς περιβολῆς των. Ὡς πρὸς τὴν προσήλωσι σὲ ὡρισμένη ἰδέα, ὡς πρὸς τὴ φωτιὰ τῶν ματιῶν, ὁ ἐπισκέπτης μου ἀντιπροσώπευε πληρέστατα τὸν τύπο τοῦ ἐφευρέτου, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὴν ἀκαταστασία τῆς περιβολῆς του, περνοῦσε ὅλους τοὺς ἐφευρέτας. Τὸ ἕνα κουμπὶ τῆς ρεδιγκότας του ἦταν βαλμένο σὰν κατὰ τύχην σὲ μιὰ κουμπότρυπα τοῦ ζιλὲ καὶ ἀντιστρόφως, ἕνα κουμπὶ τοῦ γιλέκου ἦταν κουμπωμένο μὲ τὸ σακκάκι!...

Ὁ ἐφευρέτης μπῆκε στὸ γραφεῖο μου σὰν θύελλα:

— Καλημέρα, εἶπε. Πῶς εἰσθε;

— Ὄχι, πιὸ ἄσχημα ἀπὸ χθές, τοῦ ἀπήντησα. Καὶ σεῖς;

— Μ' ἀναγνωρίζετε;

— Ἐγώ; καθόλου...

— Πολὺ καλά... Εἶμαι ἐφευρέτης, κύριε, ἀπήντησε μὲ ὑπερηφάνεια.

— Τὸ εἶχα μαντέψει.

— Ἔρχομαι δὲ σὲ σᾶς, γιατί ξέρω πὼς εἰστε ἔξυπνος νέος, μορφωμένος καὶ πὼς δὲν ἀποβλέπετε στὸ χρῆμα, ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἰδέα καλή...

Πραγματικῶς εἶμαι νέος ἔξυπνος, μορφωμένος· καὶ ὅταν μιὰ ἰδέα μοῦ φαίνεται πρακτική, ἔξυπνη ἢ ἁπλούστατα παράξενη, δὲν διστάζω νὰ θυσιάσω ἕνα ἢ δυὸ ἑκατομμύρια γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσω.

Ὁ ἐφευρέτης λοιπὸν ἐπανέλαβε ἀποτόμως:

— Τί προτιμᾶτε καλλίτερα... ὅταν θὰ πεθάνετε, τὴν σῆψιν ἢ τὴν καῦσιν;

— Συγνώμην, τοῦ εἶπα λίγο ταραγμένος... Πῶς εἴπατε; Τὴν σῆψιν; ἢ...

— Ἢ τὴν καῦσιν... Ἐμπρός, ἀπαντήσατε...

— Θεέ μου, κύριε, ἡ ἰδέα τῆς σήψεως δὲν ἔχει τίποτα πιὸ νὰ μὲ ἐλκύει. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καῦσιν, μπορῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ἀκαταμαχήτως ἐλκυόμενον πρὸς τὴν ἰδέαν αὐτήν, τουλάχιστον πρὸς τὸ παρόν.

— Πρὸς τὸ παρὸν ναί, ἀλλὰ ὅταν θἄχετε πεθάνει;

— Ὤ! ὅτι ν θἄχω πεθάνει!...

Ὁ ἐφευρέτης μου ἐξακολούθησε μὲ ἕνα ὕφος λίγο χυδαῖο:

— Ναί, ἔχετε δίκιο, τὸ νὰ σαπίζῃ κανεὶς μέσα στὴ γῆ εἶνε ἀηδία, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ καίεται δὲν εἶνε καὶ πολὺ καλλίτερο.

— Ἐν τούτοις...

— Δὲν ὑπάρχει ἐν τούτοις. Ἐγὼ ἔχω ἐφεύρει μιὰ μέθοδο ἡ ὁποία εἶνε καλλίτερη καὶ ἀπὸ τὴν ἀποτέφρωσι καὶ ἀπὸ τὴν ἐνταφίασιν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικαθιστῶ μὲ τὴν... ἐξαέρωσιν! ναί, τὴν ἐξαέρωσιν!

— Δὲν εἶνε καὶ ἄσχημο.

— Μὴ μὲ περιπαίζετε πρὶν μάθετε.

— Σᾶς βεβαιῶ, κύριε...

— Ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά... Εἰστε πεθαμένος, ἔτσι δὲν εἶνε;

— Τί ἔκαμε λέει;

— Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις... Εἰστε πεθαμένος λοιπόν, μοῦ φέρνουν τὸ σῶμα σας, τὸ βάζω στὸ φοῦρνο μου...

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε ἀποτέφρωσι.

— Παρακαλῶ... Τὸ βάζω στὸ φοῦρνο μου, ἕναν εἰδικὸν φοῦρνο τῆς ἐφευρέσεώς μου, καὶ τὸ ἀποξηραίνω. Τὸ ἀποξηραίνω, τὸ καταλαβαίνετε καλά; Τὸ ἀποξηραίνω. Δὲν τὸ καίω, δὲν τὸ τσιγαρίζω, δὲν τὸ ἀνάβω. Τὰ ἀπο-ξη-ραί-νω! Δηλαδὴ τὸ ἀπαλλάσσω διὰ τῆς ἐξατμίσεως ἀπὸ ὅλο τὸ νερὸ ποὺ ἔχει μέσα του... Γνωρίζεις τί ποσότητα νεροῦ περίπου ἔχει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα;

— Σᾶς ὁμολογῶ πὼς ὄχι.

— Ἄ λοιπόν, περιέχει περίπου ὀγδόντα τὰ ἑκατὸ νερό, τὰ τέσσερα πέμπτα δηλαδή.

— Τόσο πολύ;

— Μίλιστα, κύριε, τόσο πολύ. Μ' ἄλλους λόγους ὁ Μέγας Ναπολέων ποὺ τὸν ἐκάνατε θεό...

— Ἀλλὰ δὲν σᾶς εἶπα ποτὲ ἐγὼ γιὰ τὸν Μ. Ναπολέοντα...

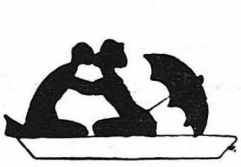

— Μὴ μὲ διακόπτετε... Ὁ Μέγας Ναπολέων, λέω, ποὺ τὸν ἔχετε γιὰ θεό σας, ἐζύγιζε ὀγδόντα δύο χιλιόγραμμα· ἀντιπροσώπευε δηλαδὴ ἑξηνταπέντε χιλιόγραμμα νεροῦ. Λοιπὸν ἀπὸ τὶς ὀγδοήντα δύο φωνὲς ποὺ φώναζαν «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ» ὀφείλετε νὰ ὑπολογίσετε πὼς αἱ ἑξηνταπέντε ἀπευθύνοντο σὲ νερὸ καθαρό. Νά! τὸ ἀνθρώπινο μεγαλεῖο, καμαρῶστε το!

— Εἰστε ὑλιστής!

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, ἀλλὰ γιὰ πέστε μοῦ, εἰστε νυμφευμένος;

— Ὄχι γιὰ τὴν ὥρα.

— Ἔχετε κυμμιὰ φιλετάδα;

— Ναί. Ἔχω μιὰ μικρὴ φιλενάδα.

— Πόσο ζυγίζει;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν τὴν ζύγισα ποτέ, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ περίπου... Ἀλλὰ... δὲν εἶνε πολὺ παχειά, θὰ ζυγίζῃ περὶ τὰ πενήντα κοιλά.

— Ἔ λοιπόν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας σας ἔχει μέσα του περὶ τὰ σαράντα κοιλὰ νερό.

— Πάψτε, μὲ ἀηδιάζετε!

— Σαράντα κοιλά νερό! μὲ καταλαβαίνετε... σαράντα κοιλά!. Καὶ ὁ ἐφευρέτης πρόφερε τὶς λέξεις αὐτές: «σαράντα κοιλά», μὲ ἀπερίγραπτη περιφρόνησι. Τέλος συνέχισε:

— Ἐπανέρχομαι, κύριε, στὴν ἐφεύρεσί μου. Ὅταν τὸ σῶμα σας ξηραθῇ ἐντελῶς, τὸ ἐμβαπτίζω σ' ἕνα ὑγρὸ συνθέσεως δικῆς μου, μὲ βάσιν τὸ νιτρικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον τὸ μεταμορφώνει εἰς ὕλην ἐκρηκτικήν, ἀνάλογον μὲ τὴ βαμβακοπυρίτιδα. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ τὸ ἀνάψωμε... Πφφ.. φφφ... μπούμ... μιὰ λάμψις ἀπότομη... ἕνας μεγάλος ἄσπρος καπνὸς ποὺ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό, καὶ τελείωσε, τὸ σῶμα σας δὲν ὑπάρχει πειά! Πῶς βρίσκετε τὴν ἰδέα μου;

— Φαεινή.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μονάχα. Ἀντὶ νὰ μεταμορφώσω τὸ σῶμα σας εἰς ἁπλῆν ἐκρηκτικὴν ὕλην, μπορῶ νὰ τὸ κάνω ἕνα βεγγαλικὸ φῶς τέλειο. Πυροκρόταλλα, κεριὰ ἑνετικά, ἥλιους, φώσφορα κ.τ.λ. Γιὰ τὶς φτωχὲς οἰκογένειες, δὲν ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσι νὰ μεταμορφώσω, μὲ τὴν τιμὴ τῶν τριάντα φράγκων, τὴν νεκρὴ σάρκα εἰς ἑνετικὰ κεριὰ ὅλων τῶν χρωμάτων. Μὲ δέκα χιλιάδες φράγκα, μπορῶ νὰ κατασκευάσω ἕνα φῶς βεγγαλικὸ πρώτης τάξεως μὲ εἰκόνες ἀλληγορικές.

— Ἔξοχο!

— Καλλίτερα ἀκόμα... Οἱ γέροι στρατιωτικοὶ μποροῦν νὰ χαρίσουν τὸ θνητό τους λείψανο ἔτσι μεταμορφωμένο, στὴν ἐπιτροπὴ τοῦ πυροβολικοῦ. Θὰ γεμίζουν μ' αὐτὸ τὰ κανόνια καὶ τὶς ὀβίδες. Τί χαρά, νὰ πηγαίνῃς, δέκα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό σου νὰ κανονιοβολήσῃς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας!... Δὲν σᾶς ἐλκύει αὐτό;

— Ναί, ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ ἐλκυστική, ἀλλὰ ἔστω ἀφορᾷ τὸ σῶμα τὸ δικό μου, προτιμῶ νὰ περιμένω.

Ὁ ἐφευρέτης πῆρε τὸ καπέλλο του, θυμωμένος.

— Ὥστε ἀρνῆστε; ρώτησε.

— Ναὶ κι' ἔχω τὸ λόγο μου. Ἂν πάρετε τὸ σῶμα μου μετὰ θάνατον καὶ τὸ ἐξαφανίσετε, τὸ ἐξαερώσετε, τί θὰ γίνω ἐγὼ στὴν δευτέρα παρουσία; Ποῦ θὰ βρῶ τὸ σκελετό μου; Μὲ τί μοῦτρα θὰ παρουσιασθῶ μπρὸς στὸν Ἐπουράνιο Κριτή;

Ὁ ἐφευρέτης ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα σὰν νὰ μοῦλεγε: — «Εἶσαι βλάκας!» Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ. Τὸν ἄρπαξα, τοῦδωκα μιὰ κλωτσιὰ στὰ ὀπίσθια καὶ τὸν ἔστειλα ἀπὸ κεῖ πούρθε!...

Ἀλφὸνς Ἀλλαὶ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς φουκαρᾶν ἠθοποιὸν

Σὲ εἶδα νύχτα 'ς τὴ σκηνή, πρίγκηπα, **λόρδο**, δοῦκα,
κ' ἐθαύμασα τὴν πόζα σου καὶ τὴν ξανθὴ περοῦκα.
Σὲ εἶδα σὲ **πατσᾶ νυκτὸς** νὰ τρῶς μὲ βουλιμία
κ' ἐθαύμασα τὴ λόρδα σου καὶ τὴν κουρελαρία.

Εἰς κυρίαν φκιασιδοῦ

Μὲ τέτοια τέχνη μαγικὴ τὴν ἐμορφιά της βάφει,
ποὺ ἀκόμα τὴ ζηλεύαμε... κ' οἱ κοσμηματογράφοι.
Κι' ὅλοι ἐσωτοῦν, τὸ μυστικὸ νὰ μάθουν τὸ κρυμμένο.
Μὰ αὐτή, μέσ' στὸ συρτάρι της... τὸ ἔχει κλειδωμένο.

Κ. Σκέκκος

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,